

Ueli Seiler-Hugova

Planetární sféry před narozením a po smrti

Představa, že duše při svém sestupu z nebes přijímá vlastnosti planetárních sfér, jimiž prochází, dříve než vstoupí do tělesného bytí, a že po smrti uskutečňuje nebeskou cestu v opačném směru a s opačným účinkem - tato představa vyvěrá ze stejných náboženských kruhů, v nichž vzniklo i učení o putování duší sférami: astrální teologie pozdního Babylonu."

Hans Lewi

Že nebe není jen fyzické, tak jak ho vidíme jako modré ve dne, a černé, poseté hvězdami v noci, ale že má i duchovní dimenzi, je jasné každému dítěti: v nebi jsou andělé; když člověk umře, přijde do nebe; „Otče náš na nebesích..." říká se v modlitbě.

Že má každý svého osobního anděla, vnímá čím dál víc lidí. Osobní anděl je však začátek celé hierarchie andělského světa, do něhož se smrtí rodíme.

Představy o nebi, z něhož se rodíme a do něhož umíráme, existovaly vždycky: v knihách mrtvých bylo někdy velmi podrobně popisováno, co se děje s duší na onom světě. Máme tak Egyptskou knihu mrtvých z období pyramid (2500 před Kristem) a dochované prameny až do římské doby (700 před Kristem). Popisuje se v nich, často obrazně, co čeká zemřelou duši v říši mrtvých.

V hrobce Thutmose III., která znázorňuje skrytých dvanáct hodin Slunce, je vlastně ukazována doba mezi smrtí a novým narozením člověka nebo také Slunce. Je popisována faraonova noční poul, nazývaná přibližně „amduat" („to, co je v podsvětí").

Vedle fyzického těla, které bylo nabalzamováno, měli Egypťané jasnou představu o éterném těle, které nazývali „Ka". Od fyzického těla se odpoutává teprve v okamžiku smrti. Duše Ba, znázorňovaná v podobě ptáka, vede po smrti (v „posmrtném životě") dlouhý samostatný život; nejprve se Ba musí očistit od zátěže života. Ba se ovšem musí proměnit v ducha, v Ach, které je etymologicky příbuzné se „slunečním jasem". Jedině faraon je již za svého života nositelem vyššího Já, tedy Ach. Prostřednictvím mystického procesu smrti, kdy byl na tři dny uveden do spánku blízkého smrti, faraon poznal, co čeká na všechny lidi po smrti v říši duchů.

Podobně dokumentuje posmrtný a předzrodny život i Tibetská kniha mrtvých (Bardo Thodol). Lama zde ukazuje zemřelému s čím se setká v Bardo v říši mezi smrtí a novým narozením se zářivým trpytivým bílým světlem jasnejším než tisíc sluncí, s mírumilovnými i zuřivými božstvy, s barevnými světly a kosmickými tóny.

Rudolf Steiner ve svém díle předkládá modernímu člověku diferencovaný obraz těchto nebes mezi smrtí a novým narozením. Podobně to, jak jsme již říkali, ukázal Dante Alighieri ve své Božské komedii. Tato nebesa jsou zabydlena devíti andělskými hierarchiemi. Zemřelý se přitom setkává také s jinými lidmi po jejich smrti a s dobrými i zlými duchy. Člověk nyní stoupá duchovními planetárními sférami ke stálícím, k souhvězdím zvěrokruhu. Tam, mezi smrtí a novým narozením, v říši světové půlnoci, si podávají ruku vzpomínky na minulý život s nahlížením do osudu budoucí biografie. Planetární sféry s příslušnými andělskými hierarchiemi jdou po sobě v ptolemaiovském pořadí.

Duševní a duchovní krajina před narozením a po smrti skrývá svět, který rozšířením svého vědomí můžeme prožít uvnitř, jako třeba v kvalitě imaginace, inspirace a intuice. Žijeme ve světě převráceném naruby; uvnitř je teď vně a naopak. Popis této cesty podám nyní záměrně v ich-formě, aby ho čtenář mohl spoluprožívat se mnou.

Jdu-li po této cestě jako zemřelý, dorazím nejprve do měsíční sféry, ocitám se v kámalóce a vidím před sebou pozpátku panorama svého života jako ve zrychleném filmu. Svůj život vidím jako pozorovatel zvenčí a cítím se přitom podobně jako člověk, který se poprvé vidí ve filmu a s pocitem trapnosti prožívá vlastní nedokonalost. Co se stalo, už nemůžu změnit. Bolestně prožívám sám na sobě utrpení, které jsem způsobil jiným lidem. Tady se odehrávají procesy očišťování a odhazování pozemského balastu a všechno, co zůstalo v životě nezvládnuto, si jako „batoh“ ponesu ke zpracování v příštím životě.

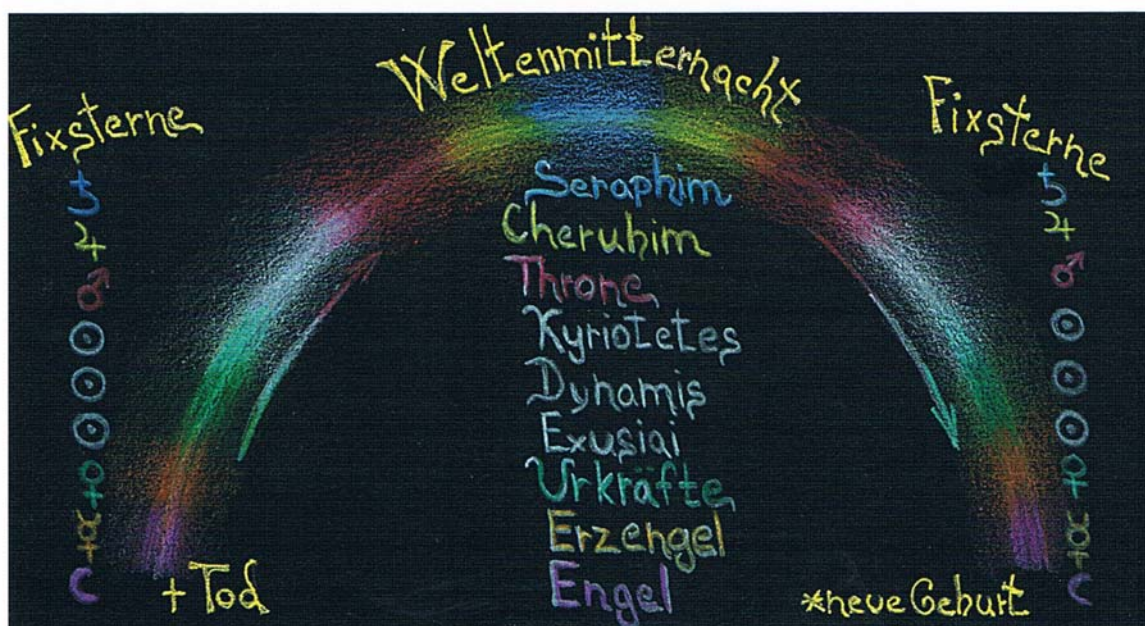
V merkurské sféře se osvobozuji od vnější schránky a setkávám se se svými osudovými souputníky. Prožívám se takový, jaký jsem, a objevují se tu andělské bytosti.

Ve venušské sféře prožívám religiózní nálady, čistou, kosmickou lásku.

Když dorazím do sluneční sféry, setrvám zde nejdelší čas mezi smrtí a narozením. Cítím éterné síly odbourávání a výstavby, jak jsem je mohl pozorovat u rostlin. Setkávám se se světovým Já, s Kristem. Ve sluneční sféře prožívám morální hodnoty ve svém okolí. Zakouším svou vlastní identitu, jsem duch mezi duchy, prožívám božské světy, srdce nebes, jak ho popsal třeba Jan ve svém Zjevení. Zažívám, jak se střídá vytékání do tohoto okolí a soustředování ve mně samém, družný duchovní život a samota. Tento svět ke mně přistupuje přibližně v té podobě, jak ji popisuje Jacques Lusseyran ve své knize Nalezené světlo: „Vnímám podstatu věcí a lidí - vnitřní strom, vnitřní světlo, barvy duhy“ atd. Tady prožívám duchovní svět v jeho duchovních zákonech, tak jako jsem na světě, tedy v pozemském světě, poznával přírodní zákony, a poznávám, že mezi touto duchovní zemí a pozemským přírodním světem (nerost, rostlina, zvíře) jsem jediná bytost, která se svobodně rozvíjí mezi dobrem a zlem a může se tvořivě potkávat se svým osudem:

- V marsovské sféře dosahuji volní síly především ve slovu, v mluvené, působící řeči.
- Jupiterská sféra mě přivádí ke všem těm vesmírným bytostem a kosmickým praobrazům. Ty čekají na to, že si je „vezmu s sebou“ do nové inkarnace. -
- V saturnské sféře se dostávám do pravzpomínek kosmu, jak je to popisováno třeba v Eddě, jako studna Mimirs, která v sobě ukrývala světovou vzpomínku. Rudolf Steiner mluvil o „kronice Akáša“, světové paměti, v níž je zapsáno vše, co se kdy událo.

Pak se dostávám do nejvyšší sféry duchovní země, ke hvězdám, k silám zvěrokruhu. Tady se nalézám ve světové půlnoci. Jestliže mě dosud tyto výšiny přitahovaly a orientovaly plně navenek, pak se nyní ve mně probouzí žádost vymezit se a ponořit se sám do sebe. Povstává ve mně touha po nové inkarnaci.

Cesta planetárními sférami po smrti
a před narozením.

Fixsterne = stálice

Weltenmittlernacht = světová půlnoc

Tod = smrt

neue Geburt = nové narození

(prostřední sloupec shora dolů:)

serafové

cherubové

trůnové

kyriotetes

dynamis

exusiai

prasly

archandělé

andělé

A tak opět sestupuji všemi sférami a беру si z každého místa to, co potřebuji k naplnění svého osudu. Ve sluneční sféře hřeji své individuální vyšší Já všeprostupující silou světového srdce, kristovsky osvěcujícího Slunce. V merkurské sféře se poohlížím po dědičném proudu, do něhož se chci narodit. V měsíční oblasti, to znamená již v době mezi početím a narozením, prožívám síly růstu. Pokud si vyberu narození za úplňku, mohlo by mé pohlaví být spíše ženské, za novoluní naopak spíše mužské. Při prvním nadechnutí se mé astrální tělo konfiguruje podle momentální hvězdné oblohy, což se pak ukáže v horoskopu.

Tato Steinerova charakteristika je samozřejmě jen nabídkou k zamyšlení se nad možnou podobou této cesty mezi smrtí a narozením. Není nutné tomuto popisu uvěřit, ale zkusit ho pročitit. V integrální nauce o hvězdách musí být takové náhledy dokumentovány. Vnitřní kvalita planet tím získává další, ještě vyšší rozměr.